
No fou el Compromís de Casp sinó la derrota de Balaguer

Autor:

Data de publicació: 01-05-2010

No foren el vots de Casp l'origen del nostre problema sinó la derrota de Balaguer.. com podia haver sigut qualsevol altre ciutat

Respecte la influència de "Benet XIII".. si tenia bombardes o.. va poder influir sobre qui tenia bombardes.. llavors va manar.. si no hi tenia accés.. va manar un altre.. El que va manar a Casp va ser la pólvora i les bombardes q la tenien els amics del d'Antequera (Requesens etc..), fins i tot va influir en el vots (per por) com.. més tard fou decisiva en la captura de Jaume al setge de Balaguer.

Amb els temes de la legalitat i la força dels vots puc estar d'acord amb els historiadors.. però no es podia canviar res.. fos legítim o il·legítim ..estaríem igual.. ja que Ferran va guanyar la guerra.. no cal donar-li voltes.

No foren el vots de Casp l'origen del nostre problema sinó la derrota de Balaguer.. com podia haver sigut qualsevol altre ciutat

Respecte la influència de "Benet XIII".. si tenia bombardes o.. va poder influir sobre qui tenia les bombardes.. llavors va manar.. si no hi tenia accés.. va manar a un altre.. els valencians amb S.Vicens Ferrer (enterrat a Vannes) van votar a Ferran. Però al final el que va manar a Casp va ser la pólvora (i les bombardes) que la tenien els amics del d'Antequera (Requesens etc..), de fet també va poder influir en els vots (per por) .. com més tard aquesta pólvora seria decisiva en la captura de Jaume al setge de Balaguer, i les 200 milia magranes de pólvora catalanes en la conquesta de Nàpols pel Magnànim, fill de Ferran, o la pólvora catalana que va permetre al Catòlic conquerir Granada, com vaig explicar al Simposi de 2004 .

Amb els temes de la legalitat i la força dels vots puc estar d'acord amb els historiadors.. però no es podia canviar res.. fos legítim o il·legítim.. estaríem igual.. ja que Ferran va guanyar la guerra.. no cal donar-hi voltes.

Parlar de la legalitat del Compromís de Casp com han fet tots els historiadors fins ara.. és perdre el temps en discussions bizantines que no porten enlloc, Ferran va guanyar la guerra i ja està . Podem fer totes les elucubracions mentals que hom vulgui però els fets són els fets.. Vaig discutir per telèfon amb l'Armand de Fluvià sobre aquest tema, i no en va voler saber res.

Les branques (entrevins) del compromís de Casp que són moltes i certes, amaguen el tronc de l'arbre, el fet palès que Ferran i els seus tenien les bombardes i van guanyar la guerra.. en Franco quan va guanyar el 1939, va executar a qui li va donar la gana.. en Ferran i els seus.. igual i així ens ha anat.. Els Requesens van estar sempre al costat Trastàmara.. incloent la guerra amb Joan II.. i els hem posat com herois catalans..

Tinc tots els documents del d'Antequera "en català".. perquè havia d'emprar-lo?.. dons perquè els seus aliats eren catalans, No hi va haver cap compra de bombardes i pólvora.. les van aportar els del grup botifler Recasens&Co, que a la guerra de Joan II també van anar contra la Generalitat, i més tard en Lluís de Recasens seria Comendador de Castilla, Governador de Flandes i tutor de Joan d'Àustria, a qui els flamencs volien com a rei per separar "el Plat Pays" d'en Felip II i el "rei fratricida" que el va fer assassinar per evitar-ho. (cal llegir l'Ibanyez).

M.CAPDEVILA DIXIT-2004.. CONQUESTA DE GRANADA AMB PÓLVORA CATALANA

"e faltó pólvora en el real, mandó el rei una galera por pólvora a Valencia i prestamente fue venida con ella.." Andrés Bernáldez història dels Reis Catòlics D. Fernando i Doña. Isabel (Impr. que fué de J. M. Geofrin. Sevilla 1869. Tom I.

Es important el detall, diu el rei, no la reina... Estaven assetjant Màlaga (1487), només cal mirar el mapa, Cadis i fins i tot Sevilla estaven molt més aprop que no pas València, el motiu és irrefutable, aquest fet vol dir que cinc anys abans del descobriment d'Amèrica, en plena conquesta de Granada, la pólvora encara la feien a València i no a Castella (només Aragó disposava de salnitre), i per extensió també les armes de foc (en una relació al menys de 100 ó 1000 a 1) ja que aquestes no serveixen de res i no tenen cap sentit sense aquella...

"..fué necesario enviar tres galeras á Barcelona, Valencia y Sicilia para que la trajesen brevemente" José Arántegui Sanz Apuntes Históricos sobre la Artilleria Española en los siglos XIV y XV (Establecimiento tipográfico Fortanet, Madrid 1889. Pàgina 274).

L'Arántegui Sanz, va dir a la Academia de la historia i al seu llibre "Apuntes Históricos sobre la Artilleria Española en los siglos XIV y XV" que l'artilleria i la pólvora emprades a la conquesta de Granada van ser aportades per la Corona de Aragón. Durant el setge de Màlaga (1487): "llegó el caso de faltar esta por cuyo motivo fué necesario enviar tres galeras á Barcelona, Valencia y Sicilia para que la trajesen brevemente.

Article/carta a El Punt del 2010

Fa uns dies li vaig fer un crit a un bon amic quan va dir que la culpa de l'entrada dels trastàmara a Catalunya va ser de Sant Vicent i el Compromís de Casp.

A tots els va estranyar el meu crit, atès que és un fet abastament acceptat, sense tenir en compte que després del compromís, el d'Urgell no s'hi va resignar.. Hi hagué una guerra que durà uns mesos i que acabà guanyant el d'Antequera al setge de Balaguer, gràcies als "ginys" (bombardes) i la pólvora cedits pels amics de la seva mare Elionor d'Aragó filla del Cerimoniós. (Com ja he apuntat a altres estudis va guanyar qui controlava la pólvora de Collbató).

Per aclarir el concepte posaré un símil:

El 1936 la República tenia la Legalitat, en Franco els millors canons i, qui va acabar manant el 1939, la legalitat o els canons?

Cal canviar el tòpic: El compromís de Casp només va donar la legalitat a Ferran, però van ser les bombardes i la pólvora, subministrades pels seus aliats catalans -amics de sa mare Elionor- tinc documents d'aquest fet, bombardes que li van donar el control del regne.. i cal dir entre els aliats hi havia la 1ª generació de famílies catalanes "butifleres" (pro-trastàmara): entre altres "els Requesens".. No oblidem que el Magnànim i Carles I.. per més que defensessin el català i estimessin Catalunya.. eren uns Trastàmara ...

Manel Capdevila - Maig de 2010

EL PUNT- Cartes al director

https://ca.wikipedia.org/wiki/Discussió_bizantina

<https://elrepublica.cat/el-primer-pres-politic-catala/>

Compromissaris de Casp

Per Aragó: Domènec Ram (cunyat de Berenguer, bisbe d'Osca i servidor de Benet XIII), Francesc d'Aranda (cartoixa de Portaceli, servidor de Benet XIII) i Berenguer de Bardaixí (cunyat de Domènec, cavaller, home de lleis i agent de Ferran de Trastàmara).

Per València: Vicent Ferrer (germà de Bonifaci, frare dominic, predicador de fama europea, agent i confessor de Benet XIII), Bonifaci Ferrer (germà de Vicent, cartoixa de Portaceli, conseller i servidor de Benet XIII) i Gener Rabassa (jurista, doctor en lleis de gran fama a tota la Corona d'Aragó).

Per Catalunya: Bernat de Gualbes (poderós conseller de Barcelona, líder dels anti-urgellistes a Catalunya, advocat i ambaixador de Benet XIII), Pere de Sagarriga i de Pau (arquebisbe de Tarragona nomenat per Benet XIII, però durant l'interregne al Parlament de Tortosa es mostrà sempre conciliador, inclinant-se fins i tot per Jaume d'Urgell) i Guillem de Vallseca (també jurista i doctor en lleis famosos a tota la Corona d'Aragó).

RESULTAT

Jerónimo de Zurita en els seus Anales de la Corona de Aragón (1562-1580, lib. XI, cap. 87) narrava que hi va haver una votació en la qual sis compromissaris (els tres aragonesos: Domingo Ram, Francisco de Aranda, Berenguer de Bardají; dos valencians: els germans Ferrer, i un català: Bernat de Gualbes) van donar suport a la candidatura de "Fernando de Antequera", mentre que els altres dos compromissaris catalans van votar per Jaume d'Urgell i el tercer compromissari valencià es va abstenir.

<https://elrepublica.cat/el-primer-pres-politic-catala/>

Una de les famílies del Joc de Trons català: els comtes i comtesses d'Urgell. D'esquerra a dreta: la Comtessa Aurembiaix; el Comte Pedro Ansúrez, conqueridor de Balaguer als andalusins el 1105; el Comte Ermengol VI; el rei Pere III el Cerimoniós; el Comte Jaume d'Urgell; els comtes Ermengol VII i la seva esposa Dolça de Doix, i la Comtessa Cecília de Comenges, padrina de Jaume. Aquest mural, fet per Jaume Minguell, presideix el vestíbul de la Paeria de Balaguer. (Fotografia: Paeria de Balaguer)

Atac a Lleida

Després d'uns èxits inicials, el 27 de juny de 1413, Jaime va fracassar davant Lleida. Posteriorment el seu exèrcit serà vençut en la batalla d'Alcolea de Cinca el 10 de juliol, la qual cosa va impossibilitar reunir els exèrcits de l'Urgel i d'Aragó. El rei Fernando s'acull a la usatge Princeps namque que li permetia aixecar un exèrcit a compte dels seus súbdits.

El setge

Jaime de Urgel es va recloure a Balaguer, creient que era inexpugnable, amb les seves tropes comandades per Ramon Berenguer de Fluvià, en espera de l'ajuda anglesa, i el mateix rei Fernando va organitzar un assetjament el juliol de 1413, amb tropes de terra i sis bombardes de gran calibre i tres fundíbuls.¹ Simultàniament, Antón de Luna va quedar bloquejat al seu castell de Loarre.

Fernando de Antequera va dirigir al Pla d'Almatà el pes de l'artilleria des del dilluns 5 d'agost, danyant el Castell Formós, l'església de Santa Maria i el convent de Santa Clara.² El setge de Balaguer va acabar amb la rendició del comte al rei el 31 d'octubre de 1413³ davant l'assalt imminent.

Conseqüències

El castell de Loarre va caure a principis de 1414, donant-se per sofocada la revolta, sent Jaume d'Urgell empresonat on al cap d'un temps fou mort, per partidaris de Ferran d'Antequera.

Referències

? F. Xavier Hernández, Història Militar de Catalunya (en català)

? Sor María Victoria Triviño Convent de Santa Clara de Balaguer (Lleida) al segle XIX [1]

? s:Carta del rei publicada a "Història dels Comtes d'Urgel, escrita pel Sr. Diego Monfar i Sors, Arxiver del Reial Arxiu de Barcelona". Barcelona 1853, Tom II, p.534-535.